

Лесюк
ДО 100-РІЧЧЯ З ДНЯ НАРОДЖЕННЯ
ОСТАПА ВИШНІ

1989 - Пам'ятки

МАЙСТЕР ГУМОРУ

Ім'я Остапа Вишні — Павла Михайловича Губенка — видатного українського гумориста і сатирика, тісно пов'язане з Полтавщиною.

Насамперед треба сказати, що Павло Михайлович родом з містечка Грунь, а як точніше, то з хутора Чечви поблизу Груні Зіньківського повіту. Отут пройшло його дитинство. Потім закінчив Зіньківську міську двокласну школу в 1903 році, одержавши свідоцтво, яке давало йому право бути поштово-телеграфним чиновником 14 розряду. Перші свої твори він підписував псевдонімом, узятим від назви містечка, — «Павло Грунський».

У дорожніх нотатках «Харків — Київ» (1924 рік) він пише: «Полтава зеленими кучерями тріснула. Он на горі!.. Ну, як ото лялька! Пиши, така пиши-на та тиха, така тиха, слухняна... Хороша Полтава! І люди на Полтавщині хороші!».

Знаменний і той факт, що перша збірка його творів «Лицем до села» створена на основі матеріалів, зібраних автором у козельщинському краї, куди влітку 1925 року він приїжджав відпочити разом з дружиною, Варварою Олексівною.

Бував Остап Вишня не раз у Полтаві й на Полтавщині одразу ж після Великої Вітчизняної війни. «Полтава. Красуня Полтава. Шлях іде поза Полтавою, але серце у вас завмирає, коли ви подумаете, скільки ще в Полтаві незалікованих ран, заподіяних їй фашистськими головорізами...».

Ось він записує в своєму щоденнику: «Був у Полтаві. Святкували 150-ліття «Енеїди». Як полтавчани люблять Котляревського, як пишуться з того, що він їхній, полтавський!.. Слава народові, що так уміє оберігати славу, традиції, все! Яке благородство!».

Якось він подивився в Полтавському обласному театрі імені М. В. Гоголя «Наталку Полтавку» І. П. Котляревського і був у захопленні від спектаклю. «За своє життя я багато бачив «Наталок». Я бачив Заньковецьку, Садовського, Саксаганського, Затиркевичку, Борисоглібську, Лінецьку, Загорського, Мар'яненка, Чигорського, Юру, Романницького, Крушельницького, Гіряка, Бучму... Я мабуть усіх бачив. А от

таві Золотаренко, я не бачив. Скільки благородства, скільки любові до свого! Золотаренко грав з пошаною до великого твору Котляревського. І виграв! Скільки ж їх ще єсть, отаких Золотаренків, у нашого народу! Які ж ми багаті! Спасибі їм, полтавчанам, за любов до «Наталки», за молодість спасибі їм! А раз є молодість, тоді єсть усе!».

У його дорожніх нотатках ми зустрічаємо любовно зображену природу наших містечок і сіл — Пирятинна, Великої Кручі, Хорола, Мар'янівки, Подолу, Решетилівки, Абазівки: «А ось уже й Абазівка. В Абазівці нова кам'яна чайна і хороший, теж кам'яний, сільмаг. У чайній чистенько, привітна буфетниця. Це вже Полтавський район. Абазівка не винна в тому, що голова Полтавської районної споживспілки української мови не знає. Вівіска гласить: «Чайна Полтавського райпотребсоюзу». А прислухаєшся до балачок — говорять по-українському. І сама буфетниця запитувала привітно: «Чи вам попоїти, чи вам попопити?». Далі на шляху перескакуєте річку з чудовою назвою Полузере, а за Полузере — гора, і хтось, спасибі йому, таку ж чудесну алею із сріблястих тополь обабіч шляху на тій горі посадив...».

Так, Остап Вишня любив нашу землю. Він за життя своє проспівав величальну Полтавщині. І ми, земляки письменника, горді з того, що природа і люди нашого краю надихали видатного сміхотворця на створення його талановитих літературних творів, які збагатили нашу національну культуру.